

KÖRNER, GEWOND BIJ KITZEN.

Karl Theodor Körner — wanneer zijn naam wordt genoemd, luistert het Duitsche hart. En waarom luistert het? Omdat in Körners eigen borst het Duitsche hart klopte; omdat hij voor het vaderland alles over had.

Toen de stormklokken luidden, en de koning van Pruisen zijn volk te wapen riep tegen den Franschen onderdrukker, sprong hij op, en snelde naar de vuurlinie.

Hij was een jong dichter, met geniale gaven; hij woonde in Weenen, waar hem een schitterende loopbaan wenkte, maar hij legde dit alles neer op het altaar des vaderlands. De liefde tot het vaderland zette zijn hart in gloed, en in hooggestemde geestdrift schreef hij aan zijn vader: „Deutschland staat op, en de Pruisische adelaar wekt door zijn stoute vleugelslagen in alle trouwe harten de groote hoop op een Deutsche vrijheid. Mijn kunst zucht naar haar vaderland — laat mij haar waardige volgeling zijn! Een groote tijd eischt groote harten; ik voel in mij de kracht, een rots te kunnen zijn in deze branding der volken; ik moet naar buiten, om den vloed der golven de moedige borst te bieden. Zal ik in laffe geestdrift mijn zegevierende broederen mijn jubel naroeppen? Ach, ik weet, dat het U veel onrust zal baren; Moeder zal weenen — God trooste haar! — ik kan U die droefheid niet besparen!”

In Maart 1813 bereikte hij Breslau, sloot zich als vrijwilliger aan bij het ruitervrijcorps van Lützow, en ontvonkte de Deutsche jongelingschap door zijn beroemde krijgsliederen, opgenomen in „Lier en Zwaard,” tot daden der schitterendste toewijding. Hij werd met algemeene stemmen tot officier gekozen, vergezelde majoor Lützow als adjudant op diens vermetelen tocht naar Thüringen, en zong zijn lied van Lützows wilde jacht.

„Wat glanst daar van 't woud in den zonneshijn?
'k Hoor 't nader en nader bruisen!
't Zijn donkere rijen — zoo jagen ze voort!
En 't gillend hoorngeschal wordt gehoord,
Vervult alle harten met beven!
En als gij de zwarte gezellen vraagt:
Dat is Lützows wilde, vermete jacht!”

Er werd een wapenstilstand gesloten. Pruisen en Rusland hoopten, dat Oostenrijk zich bij hen zou aansluiten; Napoleon greep den wapenstilstand aan om Oostenrijk tot zijn zijde over te halen; en hoe dan ook — de stilstand der wapenen had op het nationaal bewustzijn een neerdrukken invloed. Lützow treurde; Körner vreesde, dat de

diplomaten alles zouden bederven; en de hoop, door een koenen aanslag Leipzig te bezetten, vervloog in rook.

Het kwam nog erger. Lützows ruitery werd bij het dorp Kitzen, in de Pruisische provincie Saksen, overrompeld en bijna vernietigd. Het was verraad; het was de schending van den wapenstilstand.

Hoe zijn de tijden veranderd! Toen, honderd jaar geleden, streeden Duitschers tegen Duitschers; Würtembergers tegen Pruisen; Franschen, in bond met Würtembergers, versloegen verradelijk Lützows ruitery bij Kitzen.

Het was haast een wonder, dat Körner er het leven niet bij inschoot. Hij werd zwaar gewond, maar zijn zeldzame tegenwoordigheid van geest redde hem. En hij ging naar Karlsbad om daar genezing te zoeken.

Op bijgaande plaat zien wij den gewonden dichter, met verbonden hoofd. Vriendelijke handen brachten hem een ruiker; in den hoek staat de sabel. Hij heeft juist eenige aantekeningen gemaakt; nu staart zijn oog peinzend naar buiten, en hij denkt aan zijn kameraden, en verlangt vol heimwee weer naar het vrije veld, naar den strijd...

Körners verlangen werd bevredigd. Snel herstelde hij, en toen de oorlog opnieuw ontbrandde, was hij weer op het appèl. Hij viel bij een aanval op een vijandelijke proviand-colonne; de kogel drong dwars door den hals van zijn paard, en trof hem doodelijk. Binnen weinige minuten was het leven ontvloden; zijn gelaatstrekken waren vredig, zonder een spoor van smart.

Onder een machtigen eik bij het dorp Wöbbelin (in Mecklenburg) werd de heldendichter begraven. Hij telde nog geen 22 jaar, maar hij had lang genoeg geleefd, om zich een onsterfelijken naam te verwerven in de Deutsche geschiedenis. Anderhalf jaar later werd er zijn eenige zuster begraven; zij had zich dood getreurd om den geliefden broeder. En ook de vader en de moeder van den dichter hebben hier hun laatste rustplaats gevonden.

Körners gedichten kenmerken zich door een geest van diepe vaderlandsliefde; in zijn „Gebet vóór den Slag” spreekt een krachtige, religieuse geest; zijn liederen weerklinken in dezen oorlog van de Vlaamsche kust tot aan den oever der Zwarte Zee.

Hij zocht de vrijheid en vond den dood. Maar het offer werd niet vergeefs gebracht, en de Fransche tyrannie werd verbroken.

L. P.

